

for skulde befrægtes at blive mindre velvillig overfor den nye Straffelovgivning som saadan. Men som Regel maa jeg antage det at være et ikke uafsentligt, et ikke ubetydeligt Skridt fremad, at ogsaa det fastslaas, at strengt Fængsel paa Vand og Brød ikke kan anvendes som arbitrær Straf. De øvrige foreslaaede Vndringer ere uafsentlige, og jeg skal derfor ikke opholde det høie Thing dermed. Hele Lovforslaget bestaar jo af 200 Paragrafer og enhver af disse Paragrafer har en Udviklingshistorie gennem mætommelige Forhandlinger saavel i dette Things tidligere Udvalg som i det andet Things, og i den Henseende skal jeg vogte mig for at komme ind paa en dybere-gaaende Undersøgelse. Jeg tror, at vi maa nøies med at blive staaende ved de Resultater, som foreliggende fra tidligere Behandlinger. De enkelte smaa Rettelser, vi forøvrigt have foreslaaet i Lovforslaget, ville, haaber jeg, forståas af de smaa dertil gjorte Bemærkninger. Ingen af dem er af væsentlig Betydning.

Jeg maa forbeholde Udvalget mellem anden og tredje Behandling en Del Rettelser, som navnlig ville være af redaktionel Karakter. Dels er det muligt, at man med juridisk Bistand vil kunne pynte Lovforslaget overfor den juridisk systematiske Opfattelse, saaledes at det klarere kunde fremtræde som en Tillægslov til den borgerlige Straffelov. Dels tror jeg, det vil være fornødent at foretage endel ligeledes reaktionelle Vndringer af Hensyn til Lovforslagets Anvendelse ved Søværnet. Det er jo bekjendt, at Sømand have deres egne Udtryk for mange Forhold, og et Lovforslag, som de med Fornøielse skulde tage i deres Haand og benytte, maatte derfor ogsaa tildeels finde sit Udtryk i deres eget Sprog. Det vil ikke være uanfæktigt, og jeg haaber ogsaa, at Udvalget vil kunne finde fornøden sømandsdygtig Bistand for at gennemføre Redaktionen saaledes, at Lovforslaget, om jeg maa udtrykke mig saaledes, som Sømandene pleie at sige, kunde komme til at ligte lidt mere af Saltvand, end det for Diebliffet gjør. Jeg skal tillade mig hermed at anbefale de af Hvertallet stillede Forslag til det høie Things Velvillie og gjøre opmærksom paa, hvad man har opnaaet ved de Forslag, som her foreligge, og som man maatte fra een eller flere Sider vil opfatte som Indrømmelser — hvad man for mig overmaade gjerne maa gjøre; jeg er villig til at gjøre Indrømmelser, naar jeg tror derved at kunne fremkalde et virkelig godt Resultat. Man har ved de her foreliggende Forslag, de være sig Indrømmelser eller ikke, opnaaet at faae en Kodifikation af hele den militære Straffelovgivning, der nu er af den Bestaaenhed, at ialtsald kun Auditorer — om de kunne — ere istand til at benytte den. Men ganske bortset herfra, har man overfor den almindelige Opfattelse opnaaet det Gode, at samtlige egentlig forporlige Straffe ville være affaafede.

Rottingsslag, Lamp, Nebstættelse i de Meniges 2den Klasse med fort Kofarde, Krumsluining i Fredstid, Bindestraffen i Krigen — alt dette opnaar man at faae affaafet, og jeg er overbevist om, at en enkelt vedtagen Lov med dette Indhold vil blive hilset som en særdeles god og betydningsfuld Reform for Krigsmagten.

Overfor de enkelte af et Mindretal stillede Vndringsforslag skal jeg fatte mig meget kort. Der er et Vndringsforslag, som er stillet af et Mindretal under Nr. 2, der gaar ud paa som Regel, forsaavidt Livsstraf isølge Dødsdom skal erefoeres ved Søen, at lade den udføre ligesom efter den borgerlige Lovgivning ved Halskugning istedetfor ved Skydning, dog med Undtagelse af Krigstid og saadanne særlige Omstændigheder, hvor Eksekutionen ved Skydning vil være uundørlig. Jeg skal dertil bemærke, at for det Første har dette Forslag ikke stor Betydning, idet der i Fredstid under almindelige Forhold neppe vil blive Tale om — lige saa lidt som det i Mand's Munde har været Tilfellet — Eksekution af en saadan Dødsdom, som kunde udføres ved Skydning, thi Dødsdomme i Fredstid ville i de allerfleste Tilfælde være idømte isølge den borgerlige Straffelov, og Eksekutionen vil altsaa ogsaa ske isølge den, og for Krigstidens Vedkommende indeholder Forslaget jo ikke Andet, end at der da gives Udgang til at udføre Eksekutionen ved Skydning. Der er mere en Tankesforsjæl i Vndringsforslaget, men selve denne Tankesforsjæl har idetmindste ikke min Sympathi, thi de Forbrydelser, som efter den militære Lovgivning kunne foranledige en Dødsdom, behøve ingenlunde at være af den Karakter, at det vilde være retferdigt at stemple en Mand, der skulde lide en saadan Dødsdom, som jevnbyrdig med den, der halskugges som Morder. Der gives nemlig i Militæretaten Forhold, hvor Udførelsen af en Eksekution ved Stændret f. Ex. bliver nødvendig af Hensyn til det Heles Bedste: naar en Mand nemlig har gjort Vytteri eller overhovedet har været under saadanne Omstændigheder, at den Kommanderende ser, at for at redde det Hele er han nødt til at ofre den Enkelte. Men derfor behøver den enkelte Mand ikke engang at være nogen slet Person efter almindelig borgerlig Opfattelse, og det vil efter min Mening altsaa være tankeurigtigt at ville udføre en saadan Eksekution ved Halskugning, hvorved man vilde stemple Manden som jevnstillet med Morderen. Jeg noterer kun dette, thi i Virkeligheden gjør det ikke stor Forsjæl; men denne Tankesforsjæl har ialtsald ikke min Sympathi. Der er et andet Mindretal i Udvalget, som forøvrigt ved sin hele Optræden under Forhandlingerne synes i temmelig høi Grad at have villet unddrage sig Muligheden af en Diskussion, idet man har havt særdeles ondt ved overhovedet at finde, hvilket Standpunkt det var, det stod paa, og arede Medlemmer ville